

hvis denne Sag stilles i Vero, til vi næste Gång komme sammen, saa turde det maaskee nok hende, at ikke alene Meningen for Etableringen af Borgervæbningen vil have forandret sig, men at man ogsaa vil være kommen til Erkjendelse af, at det maaskee er umuligt at tilvelebringe den Styrke, som en anstændig Borgervæbning skulde bestaae af. Indskrænkes nemlig Aldersgrænsen, saa vil Antallet jo vistnok ved de Undtagelser, der skee, blive saare ringe, saa at der i alt Fald ikke i denne Henseende vil være Noget, som kan fremkalde Tvivl om Etableringen af en saadan Borgervæbning.

Blechingberg: Naar Overbefalingen over Borgervæbningen maatte forblive hos Justitsministeriet, der under sit Omraade har at drage Omsorg for den offentlige Sikkerhed og Orden, og navnlig hele Politivæsenet, skulde jeg troe, at under overordentlige Omstændigheder i Fredstider ville Krigsministeren og Justitsministeren kunne række hinanden Haanden paa en saadan Maade, at der ikke kan være nogen Fornødenhed for at udvide Bestemmelsen om, naar Borgervæbningen skulde gaae ind under Krigsbestyrelsens Overbefaling, til Tilfælde af den omhandlede Natur, og da nu det Forslag, som af en æret Landstingsmand (H. P. Hansen) er stillet til denne Paragraph, stemmer med det oprindelige Regjeringsforslag, saa agter jeg at stemme for dette Forslag, naturligtvis under den Forudsætning, som jeg nævnte. Skulde imidlertid dette Forslag ikke vinde det ærede Things Bifald, maa jeg tilstaae, at, uagtet jeg vil foretrække de Udtryk, der ere brugte i Udkastet, forsaavidt der tales om Krigsministerens Overbefaling, og forsaavidt der tales om Fæstningen og dens Omkreds, for de foreslaaede Udtryk, Udvalget har optaget, finder jeg dog, at Udvalgets Forslag har 2 Fortrin, idetmindste saaledes som jeg betragter det, hvorom der handles. Forslaget har det Fortrin, at med Hensyn til det første Tilfælde, at Staten angribes eller trues med fjendtligt Overfald, har Udvalget føiet til, at

det skulde være grundet i Kongens Beslutning, at Borgervæbningen i dette Tilfælde underlægges Krigsministerens Befaling, hvilket derimod ikke staaer i Udkastet; og hvad den anden Klasse af Tilfælde angaaer, finder jeg det rigtigt, at Loven udtaler, at det kun er under ganske særegne Omstændigheder, at denne Underlæggelse af Borgervæbningen under Krigsbestyrelsen burde finde Sted, hvor Krigsforhold ikke indtræffe, og det har Udvalget udtalt ved de Ord „under overordentlige Omstændigheder maatte finde Saadant nødvendigt“; at det skal være noget meget Exceptionelt, grundet i ganske særegne Forhold, kan jeg ikke Andet end finde at være ønskeligt. Det forholder sig hermed, som med det af mig tidligere omtalte Forslag af en æret Landstingsmand (H. P. Hansen), at i de borgerlige Friheders Interesse maa man være tilbøielig til at ønske enten det Eine eller det Andet, og idet jeg forsaavidt henholder mig til hvad den ærede Forslagsstiller, der har gjort dette Forslag, har yttret, skal jeg endnu tilføie, at, dersom Forpligtelsen til at tjene under Borgervæbningen har en saadan Udstrækning, som navnlig af Udvalget er foreslaaet, saa at der næsten ikke findes nogen Undtagelse for den Deel af Befolkningen, hvorom Loven handler, saa at næsten ingen Livsstilling bevirker en fritagelse, vil det kunne skee, at, saa at sige, al offentlig Virksomhed vil kunne standses derved, at Borgervæbningen paa en saadan Maade gif ind under Krigsbestyrelsen. Naar nemlig Krigsbestyrelsen gjorde Krav til de forskjellige Personer, der ere ansatte i forskjellige offentlige Stillinger, om at gjøre Tjeneste som Militaire, synes det, som om de Autoriteter derved vilde forhindres i at vedblive deres Virksomhed, hvis Medlemmerne ogsaa bleve kaldte til at gjøre Tjeneste som Militaire, og det synes mig derfor, at i samme Omfang, hvori Tjenestepigten udvides, maa man være imod at henlægge Borgervæbningen under Krigsbestyrelsens Overbefaling. Ogsaa fra denne Side er jeg aldeles stemt for at betragte Udkastets anden Paragraph paa den Maade, jeg saaledes har tilladt mig at berøre.